

Kaapon Kaiku *I/2026*

31. vuosikerta

RIKANTILAN KOULUN
KYLÄYHDISTYS ry

Sisältö

Puheenjohtajan tervehdys	3
Kuinka alpakat saapuivat pappilaan	5
Ennen ja nyt.....	8
Aprillia, syö silliä ja juo kuravettä päälle	10
Vartiomies on mies paikallaan	11

Julkaisija:	Rikantilan koulun kyläyhdistys yhteistyössä Eurajoen kunnan kulttuuritoimen kanssa www.rikantila.fi
Painos:	n. 150 kpl
Ilmestymisajankohdat:	I Maaliskuu II Kesäkuu III Syyskuu IV Joulukuu

TOIMITUS**RIKANTILA:**

Tauno Perkiö (päätoimittaja)
puhelin 044 9802153
sähköposti tauperk@gmail.com

SAARI:

Kirsi Hassinen

puhelin 040 5074843
sähköposti kirsi.hassinen@platom.fi

LUTTA:

Mauno Paassilta
puhelin 050 568 7147
sähköposti manu47@eurajokinetti.fi

RITAVUORI:

Marja Hiltunen

puhelin: 040 7170221
sähköposti
hiltunen.marja@gmail.com

RIKANTILAN KOULUN KYLÄYHDISTYKSEN JOHTOKUNTA V. 2026

Mikkola Marko, pj	050-4102078
Esko Maija, varapj	050-3387194
Pörsti Juhani	050-0824501
Capri Tiia	044-2421674
Laakeristo Hanna	050-3098703
Kiikola Markku	050-3639863
Saksa Tomi	045-1242294
Perkiö Tauno	044-9802153
Heinonen Helena	044-0868260

Puheenjohtajan tervehdys

Pitkä alkuvuoden vähäluminen pakkasjakso vaihtui lyhyeen lumiseen kauteen, ja siitä suoraan lämpimään ja sateiseen loppupalveen. Mitenköhän luonto pysyi vaihtelussa mukana? Se selviää myöhemmin, mutta toivottavasti hyvin. Koulu tyhjeni soittokunnasta helmikuussa ja nyt odotellaan, että mitä kunta meinaa rakennuksella tehdä. Toive on, että se säilyy kylätalona tuoden turvaa ja yhteisöllisyyttä pieneen kyläämme.

Keväällä on tarjolla perinteiseen tapaan tapahtumia, mm. Vappu-myyjäiset ja traktoriparaati koululla. Kevätkokoukseen toivotetaan jäsenet tervetulleiksi keskiviikkona 25.3. klo 18:00, paikkana sillekin koulu.

Alla ohjeet jäsenmaksun maksamiseksi. Tervetuloa myös uudet jäsenet mukaan!

LIITY KYLÄYHDISTYKSEN JÄSENEKSI

Jäsenmaksu on 10€/vuosi ja se kattaa koko asutokuman. Kannatusjäseneksi pääsee maksamalla haluamansa summan yhdistykselle. Jäsenyys on maksettavissa kolmella tapaa:

- suoraan yhdistyksen pankkitilille: FI2850220640019777
- MobilePay lippaan numeroon: 7223TQ
- käteisellä kyläyhdistyksen tapahtumissa

Maksuun viestiksi nimi, osoite ja sähköpostiosoite, ja halutessaan myös puhelinnumero, niin voimme lähettää tiedotteita ja liittää WhatsApp-ryhmään. Ryhmässä tiedotetaan tapahtumista ja muista yhteisistä jäsenasioista.

Hyvää alkavaa kevättä!

Marko Mikkola
Puheenjohtaja

RIKANTILAN KOULULLA
Vappumyyjäiset

SUNNUNTAINA 26.04. KLO 13:00

MYYTÄVÄNÄ SIMAA JA MUNKKEJA
PERINTEINEN TRAKTORIPARAATI KLO 13:15

tervetuloa

JÄRJESTÄJÄ: RIKANTILAN KOULUN KYLÄYHDISTYS

Kuinka alpakat saapuivat pappilaan

Alpakoiden "vanhemmat": Ilona Sjöman ja Vesa Jalonen (kuva: Ilona Sjöman)

Monille Uljas, Sutinen, Tulkki ja Pegasos ovat jo tuttuja. Ehkä pelkästään lehtien sivuilta tai sitten oikeista kohtaamisista. Minun oli jo monet kerrat tehnyt mieli mennä tapaamaan poikia, mutta kun ei oikein kukaan kavereista lämmennyt idealle.

Laitakarin talvitapahtumassa suuri yleisö pääsi näkemään nämä Etelä-Amerikan kotieläimet, joten tämä oli myös minun tilaisuuteni. Ja muuten, kävijöitä oli paljon! Poikien ympärillä oli koko ajan ruuhkaa. Silti he olivat ihanan rauhallisia ja käyttäytyivät kauniisti. Lapset olivat tietenkin aivan ihastuneita näihin pehmoisiin ja erikoisiin lemmikkeihin. Meille aikuisellekin oli melkoinen elämys upottaa käsi ensimmäistä kertaa alpakan kaulakarvaan. Ilona neuvoi, että eläimet pitävät, kun niitä silitellään juurikin kaulasta.

Taustalla Ilona on Pegasoksen kanssa. Etualalla myhäilevät Sutinen, Uljas ja Tulkki.

Ilona oli etsinyt jotain osa-aikaista yrittäjyyttä työn rinnalle. Loppuvuodesta 2024 hän näki Kymppiutisten loppukevennyksessä jutun, jossa alpakat oli viety lentoaseman tuloaulaan vastaanottamaan lomalta palaavaa omistajaansa. Silloin rakkaus iski! Käyttämättömille piharakennuksille löydettäisiin käyttöä ja puskiintuva piha saisi hoitajia. Suostuttelun jälkeen myös puoliso *Jalosen Vesa* oli samaa mieltä.

Netistä löytyi Wuthering Heights – Humisevan Harjun alpakkatila. Sieltä saatiin neuvoja ja koulutusta. Tuleviin alpakoiden asuintiloihin piti tehdä melkoisia muutoksia, ja siihen tarvittiin sekä kirvesmiehiä että sähköisen taidon osaajia.

Eikä yllätyksiltäkään välttytty kotiutumisen jälkeen. Herrat karkasivat pihan puolelle, jossa kasvoi alpakoille myrkyllisiä kasveja. Oi, oi. Seuraavana aamuna Uljas makasi kyljellään, ja kaksi muuta herraa seisoskeli hänen lähellään. Mitä ihmettä?! Oliko

Uljas maistellut sopimattomia kasveja? Ilona soitti ennen eläinlääkärinä kasvattajalle, joka kysyi, paistaako Eurajoella aurinko. Siis mitä? Pitääkö ruveta säästä puhumaan, kun eläin on tuossa tilassa?! Edes korvista ja jaloista kiskominen ei auttanut saamaan eläintä ylös. Kasvattaja lohdutti, että kylmän yön jälkeen alpakat keräävät lämpöä kehoonsa kääntämällä vatsapuolen aurinkoa kohden. Samalla ne saavat d-vitamiinia. Lisäksi Uljaksen mahan puolen turkki oli ohuempi kuin muu karva. No niin, ja kun Uljas sai tarpeekseen loikoilusta ja näki tutun miehen aidan takana, se unohti olleensa ”sairas” ja kirmasi paikalle täyttä laukkaa. Melkoinen helpotuksen huokaisu kuultiin Pappilan Alpakat Oy:n pihalla.

Minä kyselin tietenkin pikkualpakoiden perään. Tähän Ilona vastasi, että ne ovat heillä haaveissa, mutta sitten pitää rakentaa uusi talli emäalpakaille. Ja muuten, naaraspuolinen alpaka on aina emä, riippumatta siitä, onko se tiineenä, vasonut tai ei. (Tai oikaisu käyttämäni tamma sanaan tuli Ilonalta.) Kumminkin, niitäkin pitää olla vähintään kolme. Alpakan tiineys kestää 11,5 kk, ja emä varjelee kehoaan tarkasti. Sen pitää saada elää tiineys turvallisissa oloissa, ilman orien häirintää. Juupa juu, pojat ovat poikia.

Niin tai näin, pikkuisia jäädään odottamaan, eikö?

- *Marja Hiltunen*

Lähteet: Ilona Sjömanin haastattelu, Pappilan Alpakat Oy - kotisivut, Wuthering Heights Oy - kotisivut

Ennen ja nyt

Otsikon mukaisesti palaan nyt ainakin 70 vuoden takaiseen aikaan ja ajattelin, että jospa nykytekniikalla olisi mahdollista hiukan värittää juttuani kuvaamastani tilanteesta ottamillani lähes ensimmäisillä valokuvillani.

Idean aiheesta sain, kun minulle tehtiin tiettäväksi, että osittain meidänkin tiluksilla oleva *Kelhin silta* uusitaan nyt maaliskuussa. Toimenpidettä pidin nykytilanteessa täysin tarpeettomana, koska tien kunnossapitoonkaan ei enää tunnu löytyvän varoja. Teräsputkisillan iäksi on kuitenkin arvioitu 60 vuotta, ja epäilemättä siitä tulevana kesänä tulee kuluneeksi 60 vuotta, kun itsekin muistan olleeni sillan pultteja ruuvaamassa.

Kelhin silta oli aikanaan täysin samanlainen kuin sortunut "Koskisen" siltakin ja SE uusittiin siinä vaiheessa, kun tietä alettiin valmistella valtion hoitoon kelpaavaksi. Ja onhan se sitäkin ollut kohta 50 vuotta, siitä kertovat *Jussi Koskisen* tien vieressä olevaan kiveensä hakkaamat numerot 77.

Sitä en tiedä, onko hän koskaan kenellekään kertonut, miksi hän sellaiseen hommaan korvauksetta lähti, sillä sillanrakentajanakin hän on isänsä tavoin jättänyt itsestään pysyvän muiston. Urakoihan hän jo alle 30-vuotiaana 1950-luvulla sortuneen sillan yhä edelleen painorajoituksettomana toimivaksi.

Isänsä *Allan Koskisen* monumenttina puolestaan on Saarentien päässä oleva kivisilta, jossa on vuosiluku 1918.

- *Matti Virta*

Aprillia, syö silliä ja juo kuravettä päälle

Aprillipiloja on tehty jo vuosisatojen ajan ja Kaapon Kaikukin on joskus päässyt osallistumaan pilantekoon. Tällä kertaa emme keksineet hyvää aprillipilaa. Laitamme lukijoiden iloksi tähän vanhoja ja uusia tarinoita.

Vuosikymmeniä sitten iäkäs tätini varoi visusti, ettei häntä huijata aprillipäivänä. Siihen aikaan talossa on vain yksi lankapuhelin - kännykät saatiin paljon myöhemmin. Joku soitti meille ja halusi keskustella tätini kanssa. Jätin luurin pöydälle ja juoksin hakemaan tätiäni. Tätipä ei lähtenyt tuolistaan minnekään, vaan ilmoitti, ettei hän aprillin takia liikuta jalkojaan. Ei auttanut muu kuin mennä takaisin puhelimeen kertomaan soittajalle, ettei täti tule aprillipäivänä puhelimeen, ja pyytää soittajaa yrittämään seuraavana päivänä uudelleen.

Vuonna 1962 Ruotsissa kerrottiin, että mustavalko-tv:stä saa väritelevisiion, kun laittaa sukkahousut television päälle. Väitetään, että tuhansia sukkahousuja tuhoutui tässä väritelkkari-innostuksessa. Ruotsissa värilliset televisiolähetykset aloitettiin vuonna 1967. Eikä silloinkaan lähetyksiä sukkahousutempulla voitu katsoa.

Vuonna 2021 Laitilan Wirvoitusjuomatehdas ilmoitti kehittäneensä oluen, jonka alkoholipitoisuus on negatiivinen! Myyntijohtaja selitti asian näin: ”Laitilan alkoholittomien Kukko-oluiden lyömätön maku johtuu valmistusprosessista: ne tehdään poistamalla alkoholi valmiista oluesta. Erään kerran poistaminen onnistui meiltä yli odotusten, kun alkoholinpoistolaitteisto oli unohtunut päälle ylimääräisen työvuoron ajaksi. Olimme hämmentyneitä, kun ”miinusolut” oli syntynyt! Jos vaikka juo pullon tavallista keskiolutta, saa hieman alkoholia elimistöönsä, mutta alkoholiannoksen voi kumota juomalla pullon miinusoluttamme!”

- *Helena Heinonen*

Vartiomies on mies paikallaan

Tämä juttu kertoo varusmiehen tärkeästä tehtävästä – vartiotoimesta. Siihen hommaan ovat joutuneet varmaan kaikki asepalveluksen suorittaneet. Mitä sitten vartioidaan ja miten? Seuraavan listan löysin netin uumenista:

- Vartiomies valvoo, että luvattomia henkilöitä ei pääse alueelle ja että vartioitava kohde pysyy turvassa.
- Varustus: Varustukseen kuuluu tyypillisesti rynnäkkökivääri, liivi, viestivälineet ja mahdolliset suojavaarusteet.
- Vartiopaikat: Pääportti, kasarmialue, ammusvarastot tai muut tärkeät kohteet.

Itse jouduin vartijahommiin melko pian palvelusajan alussa. Koulutuksena oli kierros varuskunta-alueella. Kierroksen aikana herra alikersantti selitti, mitä piti missäkin tarkistaa. Hommassa ikävintä oli se, että vartiointi tapahtui yöaikaan. Kierroksella piti varmistaa, että tiettyjen rakennusten ovet olivat lukittuja, ja noin puolimatka piti soittaa puhelimella päävartioon ja kertoa, jos oli havainnut jotain poikkeavaa. Varusmiesten kesken kerrottiin juttua, että joku oli saanut ylimääräisen loman tuotuaan kasarmialueella seikkailleen humalaisen päävartioon.

Myöhemmin ylemmillä koulutusasteilla oli tietysti sama vartiointihomma. RUK:ssa herra yliluutnantti piti oman puheensa vartiointiasiaista. Muistan, miten hän kehoitti kohtelemaan alueelta kiinni saatua asiattonta henkilöä. Kiinniotetun puhuttelussa ja kohtelussa oli oma kaavansa, mutta jos kiinniotettu ei totellut, hän kehoitti ampumaan häneltä ”isovarpaan kynnen” pois. Jälkikäteen joku ihmetteli ääneen, miten sitä muka johonkin varpaan kynteen osuisi. Toinen kaveri tokaisi vastaan: ”Etkö sä holmö tajua, että jos ei mikään muu auta, pitää ampua jalkoihin! Jos ammut rynkyllä rintaan, se on laaki ja vainaa!” Siihen aikaan käytiin keskustelua julkisuudessakin, onko rynnäkkökivääri oikea väline varusmiesten vartiotehtävässä. Ehkä kännykkä olisi ollut turvallisempi kapine (?).

Laitan tähän loppuun tarinan eräästä syntymäkylän pojan vartiotehtävän hoidosta. Käytän hänestä nimeä Jussi, joka ei ole hänen oikea nimensä. Jussi oli huomannut vartiokierroksella kasarmialueen laidalla kasvavassa kuusessa oravan. Jussi päätti kokeilla, osuuko armeijan pyssyllä mihinkään, ja ampui oravaa. Vartiokierroksen lopuksi päävartiossa laskettiin vartijalla olevat panokset, ja Jussilta tietysti puuttui yksi kuti. Syntyi seuraava keskustelu vartiopäällikön (VP) ja Jussin välillä:

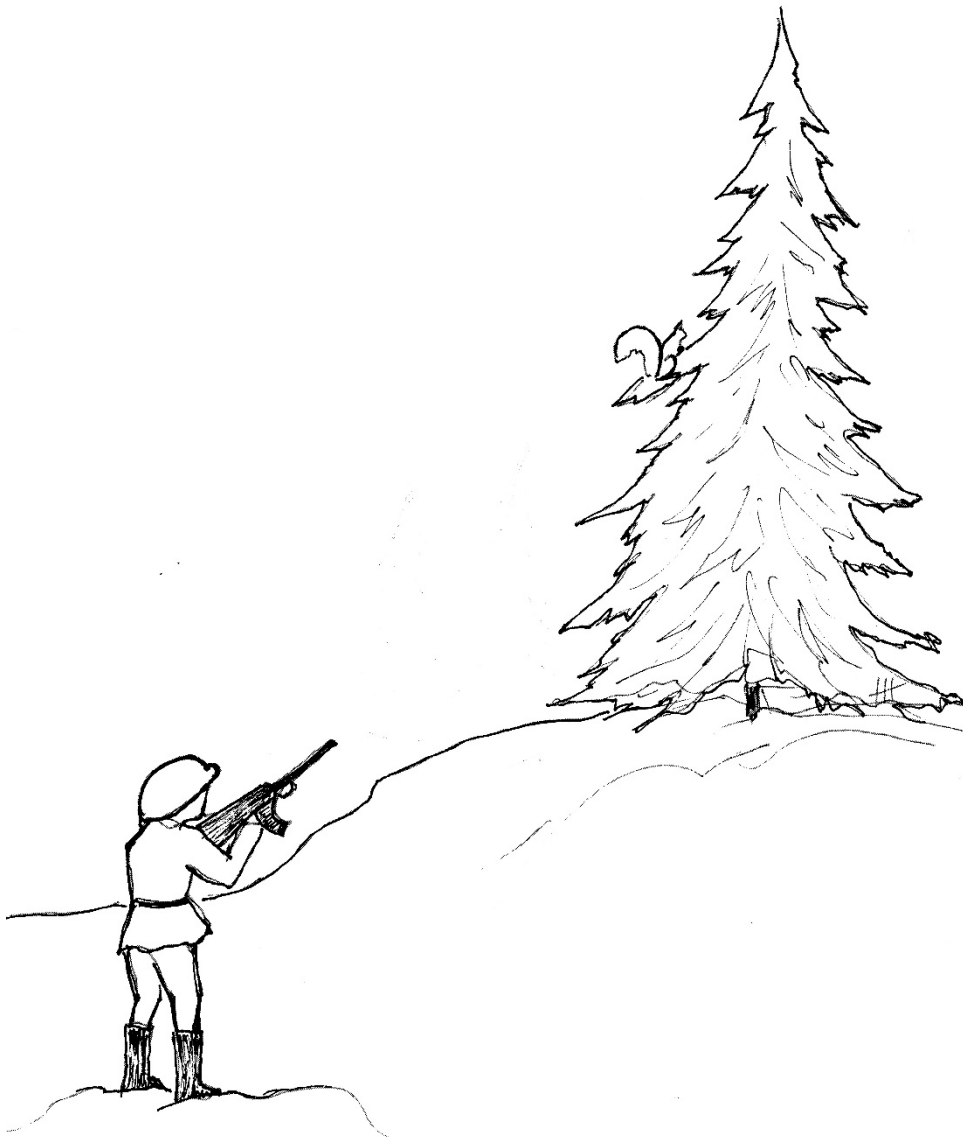
VP: - Teiltähän puuttuu yksi panos. Missäs se on?

Jussi: - Tuolla yhdessä puussa oli orava ja ammuin sitä!

VP: - Ammuitte oravaa! Eihän vartiokierros mikään metsästysreissu ole! Miksi ihmeessä ammuitte oravaa?!

Jussi: - Se käyttäytyi uhkaavasti!

Kuulemani tarina ei kerro, saiko Jussi jonkun rangaistuksen liian herkstä liipasinsormestaan.

Kuva: *H.Heinonen*

- *Tauno Perkiö*